

dati, da će sutra sve dobro ispasti. Petar je poznat kao junak; on će se sutra proslaviti na mejdanu.

— Na mejdanu, Ivo, ne odlučuje samo junaštvo, nego i sreća. Promisli, dragi moj Ivo, da se sutra Petru što dogodi! Bože! Bože! ne smijem ni pomisliti na to!

— To je najbolje, kad je čovjeku moguće, Jelkice moja. Treba da i ti i ja upremo iz svih sila, da sačuvamo vedrinu duha. Večeras je naša jedina zadaća da sokolimo Petra. On treba da pođe na mejdan vedar, a ne zamišljen. Dobro duševno raspoloženje njemu će pomoći do pobjede. — A za takvo njegovo raspoloženje mi možemo doprinijeti mnogo, premnogo.

— To stoji. Pravo veliš, Ivo.

— Promisli samo, kakvo će to veselje biti, kad on sutra svlada Mehmet-agu!

— Ali bi mnogo bolje bilo, da do toga mejdana nije olupće došlo. Mene, dragi moj Ivo, mori glede toga grdna slutnja.

— Mani se toga, dušo. Tko ne bi volio da nije došlo do ovakova šta? Ali, kad već mora da bude, neka se Božja vrši!

— Mora da bude! Zašto mora da bude? Nije li mogao Petar jednostavno odbiti izazov? Zar čovjek mora da stavlja na kocku svoj život, kad se kojemu smutljivcu to prohtije?

— Nije, draga moja dušice, nije mogao; podnipošto nije mogao.

— Ali, ako nije dao povoda tome zlosretnome Mehmet-agi?

— Kažem ti, da nije mogao, premda nije dao agi nikakova povoda. Petar je vojnik, a vojniku je čast nada sve! Toga ti ne smiješ zaboraviti.

— No, to ja znam. Ali, ipak ne shvaćam, kako bi vojnik morao da se bije, kad se komu snije!

— To stoji; ali u ovom je slučaju izazov bio takav, da ga je morao Petar prihvatiti.

— Morao! zašto bi morao? Taj mi tvoj morao nikako ne ide u glavu.

— A ja ti, dušo, i opet kažem, da je morao. Morao je ne samo poradi sebe, već i...

Ivo ne svrši. Očito: bio se zaletio. Ali Jelka, koja je drhćući slušala svaku njegovu riječ, to je odmah primijetila, pa je skočila s njegova koljena, pala mu oko vrata, obasula ga cjelovima, i kliknula:

— Svrši, svrši, Ivo! Ako Boga znadeš!